

Sygn. akt III CZ 150/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa W. Z.

przeciwko miastu W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2022 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt VII AGa [...] (VII WSC [...])

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 października 2021 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art.398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną powoda W. Z. wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 28 kwietnia 2021 r. (VII Aga [...]), wskazując w uzasadnieniu, że skarga nie zawiera przytoczenia podstaw kasacyjnych, zaś uzasadnienie skargi kasacyjnej zawiera jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji w zakresie oceny dowodów i ustalenia faktów.

W zażaleniu na to orzeczenie, powód wniósł o jego uchylenie, zarzucając naruszenie przytoczonych wyżej przepisów postępowania i wskazując, że skarga kasacyjna spełnia wszelkie wymagania formalne i konstrukcyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest uzasadnione, albowiem skarga kasacyjna zawiera, wbrew błędnemu stanowisku Sądu Apelacyjnego, przytoczenie podstaw kasacyjnych oraz ich motywację. Powód wskazał bowiem w skardze, że zarzuca naruszenie prawa materialnego, to jest art.647¹ § 5 k.c. przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki do zastosowania solidarnej odpowiedzialności inwestora (pozwanego) za zapłatę wynagrodzenia należnego podwykonawcy (powodowi) za wykonane roboty budowlane oraz naruszenie prawa materialnego, to jest art.405 w zw. z art.410 § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy pozwany uzyskał bezpodstawne wzbogacenie kosztem powoda, który wykonał szereg prac na rzecz pozwanego będącego inwestorem, a za które nie otrzymał należnego wynagrodzenia. W odniesieniu do stanowiska Sądu drugiej instancji zawartego w zaskarżonym postanowieniu należy przypomnieć, że jest on uprawniony i zobowiązany do badania kwestii dotyczących tego, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna, czy została wniesiona w terminie, należycie opłacona i czy nie zawiera braków formalnych, które podlegają uzupełnieniu w postępowaniu sanacyjnym lub które skutkują odrzuceniem skargi *a limine*. Skarga kasacyjna nie spełnia wymagań konstrukcyjnego przewidzianego w art.398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., jeśli skarżący zaniechał wskazania norm prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały, jego zdaniem, naruszone wskutek błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania oraz jeśli nie uzasadnił przytoczonych zarzutów. Natomiast ocena, czy przytoczona przez skarżącego podstawa kasacyjna rzeczywiście istnieje oraz czy została ona wystarczająco umotywowana, należy wyłącznie do Sądu Najwyższego, który dokonuje tej oceny w ramach postępowania kasacyjnego po przyjęciu skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

